

SUE GRAFTONOVÁ

A photograph of the rear of a classic red Volkswagen Beetle. The car is positioned on the right side of the frame, facing away from the viewer. The background shows a city street with buildings and trees, slightly out of focus. The lighting is bright, suggesting a sunny day. The car's rear features include the 'VOLKSWAGEN' badge, a license plate that reads 'KINSEY' with 'SUNSET' below it, and a bumper with a small sticker.

Kinsey a já

Uzavřený kruh a jiné povídky

Kinsey a já

Uzavřený kruh a jiné povídky

**SUE
GRAFTONOVÁ**

Kinsey a já
Uzavřený kruh a jiné povídky

Přeložila Jaroslava Kočová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Sue Grafton

All rights reserved.

Z anglického originálu *Kinsey and Me*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2013)

přeložila © 2014 Jaroslava Kočová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788073071187

*S obdivem, díkem a láskou
věnuji Ivanovi, Marian a Molly*

obsah

předmluva 9

první část: kinsey

úvod 17

pod peřinou 21

dávno pryč 48

kulovnice od parkera 68

čoud z non-sungu 89

pád ze střechy 109

jed, který nezanechává stopy 126

uzavřený kruh 143

úkol pro misionářku 159

hra na lež 183

mezihra

oko za očko: spravedlnost,
morálka, charakter drsného detektiva
a to všechno kolem 189

druhá část: ...a já

úvod	197
žena schopná všeho	200
ne právě snadná cesta	204
ztracené případy	210
desková hra	213
noční návštěva, chodba a	216
24. duben 1960	220
šatník	225
javorový vršek	228
život sbalený do kufru	234
hádka	238
jessie	244
výkaz úmrtí	247
dopis od mého otce	250
poděkování	254

předmluva

DETEKTIVNÍ POVÍDKY jsou takový malý zázrak důvtipu. Autor pracuje na miniaturní ploše, asi jako malíř malující štětcem se třemi štětinami. Na dvaceti stránkách rukopisu musí představit hlavní postavu (v tomto případě Kinsey Millhoneovou), vystihnout její osobnost a zasadit příběh do určitého časového a hmotného rámce. Zpravidla dojde k vraždě nebo se někdo pohřešuje a jeho zmizení vyvolává obavy. Za námět poslouží i méně závažné zločiny, jako je vloupání, krádež, zpronevěra či podvod, ale vražda je spolehlivá, je jako lepidlo, které drží všechno pěkně pohromadě.

Ve velmi krátkém sledu musí spisovatel nastínit povahu zločinu a představit dva nebo tři podezřelé (či *osoby hodné zájmu*, jak se dnes také říká). Několika hbitými tahy musí dále vystavět napětí a malinko rozproudit děj a současně ukázat, jak detektiv vede vyšetřování a jak dospěl ke své teorii, jejíž přesnost se musí následně ověřit. Nadto je třeba směs okořenit špetkou humoru, odlehčit atmosféru a umožnit čtenáři, aby si na chvílku odpoči-

nul od napětí. Závěrečné rozuzlení samozřejmě musí odpovídat předem daným podmínkám.

Zatímco autor detektivního románu má prostor na vytváření vedlejších zápletek a postav i na vykreslování charakterových nuancí protagonisty, v povídce je o tohle povyražení ochuzen. I v povídce sice lze nenápadně zakrývat stopy a tu a tam svést čtenáře z cesty, ale jen v minimálním rozsahu.

Detektivní povídka má ještě tři samostatné podžánry: *crime*, *mystery* a *detective*. *Crime* klade důraz na plánování, spáchání anebo následky zločinu, aniž by nesl prvky záhadnosti (angl. *mystery*). Čtenář je přizván, aby se všeho zúčastnil, tedy se stává svědkem příběhu a celou dobu ví, co se děje. Ocítá se v roli pozorovatele unášeného vírem událostí, jejichž následky plně vnímá. Oproti tomu podžánr *mystery* předkládá jakýsi hlavolam poskládaný okolo zločinu, ale pokud jde o rozuzlení, nespolehá na úsudek detektiva. Daný úkol přiděluje čtenáři – ten pozoruje, analyzuje a dedukuje ze skutečností, které mu předkládá autor.

Detektivní povídka podžánru *detective*, tedy čistá detektivka, se řídí konkrétními pravidly, z nichž mnohá vyjmenovává S. S. Van Dine v eseji na toto téma, napsaném v roce 1928. Ne všechna se stále dodržují, ale řada z nich je dnes platná stejně jako kdysi. Tak předně, v detektivce musí vystupovat detektiv, a jak vyplývá z podstaty slova, musí detekovat, tedy odhalovat, odkrývat, zjišťovat. A vše, co zjistí, se musí dozvídat čtenář. Je nutné dodržovat *fair play*. Vodítka musí být jasně popsána, byť vysvětlovat detektivovy myšlenkové pochody nezbytné není. Viník musí být v příběhu dobře vidět. Jinak řečeno, vrahem nemůže být někdo, kdo se zčistajasna objeví na poslední stránce.

Obecně také platí, že vrahem nemůže být maniak nebo jinak nesvéprávná osoba, která by nepostupovala podle promyšleného plánu. Smyslem detektivní hádanky je uhádnout „kdo to udělal“,

a ten „někdo“ musí být jasně viditelná figura na šachovnici. Vrah nesmí být najatý zabiják, jehož jediným motivem je finanční odměna, čili nemá žádný vztah k zavražděnému. Zločin musí nějak souviset s minulým či současným životem oběti.

Při vyprávění v ich-formě nelze udělat vrahem detektiva, poněvadž to by od základu podkopalo důvěru mezi čtenářem a autorem. Předpokládá se, že onen „já“, který příběh vypravuje, popisuje události otevřeně a nic si nenechává pro sebe. Vysvětlení záhady, tedy konečné rozřešení, musí být přirozené a logické. Žádní duchové, zázračná zjevení nebo božské zásahy. Podobných zásad existuje ještě víc, a pokud vás zajímají, vyhledejte si je na internetu, jako jsem to udělala i já. Právě tato pravidla dělají detektivku zajímavou. Jsou lidé, kteří je umějí dodržovat s lehkostí a šarmem, takže jsou učiněnými mistry v oboru a dovedou ze slov vykouzlit iluzi, která se jeví jako skutečná.

Pro mě osobně je detektivní povídka zajímavá ze dvou důvodů. Za prvé mi dává možnost využít nápady, které jsou sice dobré, ale příliš výstřední nebo by obsahově nevydaly na román. Za druhé mám rukopis hotový za dva týdny; práce na románu zabere podstatně víc času. Povídka mi dovoluje častěji přeřadit na jinou rychlost. Kratší forma skýtá vítané osvěžení – jako když vás někdo vytáhne ven na procházku.

Povídky s Kinsey Millhoneovou, které tvoří první část téhle knížky, vyšly v různých časopisech a antologiích v průběhu pěti let počínaje rokem 1986. Jedinou výjimkou je „Hra na lež“. Napsala jsem ji na žádost společnosti Lands' End – chtěli krátkou povídku do katalogu vydávaného k padesátiletému výročí existence firmy. Ze zásady nepíšu na objednávku, protože to zkrátka nedokážu, i kdyby sebevíc žadonili. Na nabídku však kývli i Roz Chastová a Garrison Keillor; kromě toho, že jsem velkou fanynkou obou humoristů, se to stylově i lidsky docela dobře sešlo, takže

jsem se nechala zlákat. Pak jsem vzala do ruky katalog Lands' End a rychle v něm zalistovala, jestli nenajdu kus oblečení, který by případně sliboval záhadu... Nakonec jsem narazila na bundu označenou jako Squall Parka, a ta mě inspirovala. V roce 1991 se tyhle povídky, opět s výjimkou „Hry na lež“, sešly v soukromém povídkovém výboru; dali jsme jej dohromady s manželem a nesl název *Kinsey a já*. Vyšel ve velmi nízkém nákladu u manželovy firmy Bench Press. Něco málo jsme prodali, ale valná většina skončila jako dárky pro rodinu a přátele.

POVÍDKY VE DRUHÉ ČÁSTI téhle knížky jsem napsala během deseti let po smrti matky. S odstupem padesáti let se pořád zdráhám poodhalit ten závoj, kterým jsem zakryla období svého života, kdy jsem byla zmatená a nejistá. Při pohledu zpátky vidím, jak jsem se v tom plácala, neschopná najít pevnou půdu pod nohama, a jak bezohledná jsem byla ve snaze o sebezáchovu. Za to se všem upřímně omlouvám. Kéž bych tehdy dokázala víc dávat než brát, projevit trochu vděčnosti, být méně zahleděná do sebe a víc zodpovědná. Dospět a zmoudřet se mi však poštěstilo až mnohem později. Pozoruhodné je, že mi tenhle životní tobogán dal tři kouzelné děti, manžela, kterého zbožňuji, a čtyři vnoučata, jejichž neutuchající energie a dobrota je světlem mých dnů. Kromě toho jsem získala několik skvělých přátel, kteří mě povzbuzovali, abych byla ve svém vyprávění otevřenější a sdílnější a tak nějak shovívavější, než jsem si podle sebe mohla dovolit.

Kéž by se v životě daly provádět stejné redakční úpravy jako v próze. Bylo by fajn mít možnost vrátit se zpátky a přepsat svůj životní příběh do lepší podoby, zbavit ho slabých míst a opravit chyby, které ve světle pozdějších zkušeností tolik bijí do očí. Zjistila jsem však, že snaha zakrýt sám před sebou nepříjemné

věci vlastního života vede k tomu, že člověk zakryje i ty dobré, které jsou v bahně na dně přece jen schované. Minulost je pevný celek a já nevěřím, že lze říct jen část pravdy, aniž by ji člověk odhalil takřka celou. Zkušenosti nejsou zadarmo a já za své zmoudření zaplatila po čertech vysokou cenu.

první část

kinsey

úvod

KINSEY MILLHONEOVÁ SE V MÉM ŽIVOTĚ zjevila jako přízrak v roce 1977. Žila jsem tehdy ve městě Columbus ve státě Ohio a psala scénáře pro televizi, manžel studoval na univerzitě a chystal se na doktorát z filozofie. Kinsey přicházela krůček po krůčku, vkrádala se mi do života jako toulavá kočka, která dávno před vámi ví, že se k vám nastěhuje. První bylo jméno. Kinsey. Zahlédla jsem je v *The Hollywood Reporter* v nenápadném sloupku o čerstvě narozených dětech; nějaký mladý pár z Hollywoodu tak pojmenoval novorozenou dcerku a mně to jméno kdovíproč utkvělo. Příjmení „Millhoneová“ je patrně výsledkem listování v telefonním seznamu nebo jsem kdovíkde náhodou zavadila o podobné, chvílku si s ním hrála a přehazovala slabiky, dokud mi nesedělo.

Asi bych měla podotknout, že romány s Kinsey se odehrávají v osmdesátých letech dvacátého století, protože jsem se na začátku rozhodla, že Kinsey vždycky po dvou a půl knihách zestárne o rok. V románu *A... jako alibi* jí bylo dvaatřicet. Když jsem o třicet let později psala *V... jako vendeta*, bylo Kinsey třicet

osm. Ještě se nabízelo nechat ji zestárnout s každou knihou o rok, a tedy ji ponechat více méně v reálném čase, což by znamenalo, že by nyní byla ve středním věku a sotva by mohla vést tak nezávislý a bezstarostný život. Vzhledem k tomu, že Kinsey čas ubíhá pomalu, ocitám se i já v jakési časové bublině. Jedním z důsledků je, že zde nepřijdou ke slovu novější technické vymoženosti ani objevy v soudním lékařství a dalších příbuzných oborech. Kinsey nezná internet, mobilní telefony, rozборы DNA. Její detektivní práce je jaksi staromódní, což ostatně spíš odpovídá jejímu založení i vypravěčskému stylu.

Psát o nezávislém soukromém očku jsem se rozhodla proto, že jsem odkojená drsnou školou detektivky. Můj otec, C. W. Grafton, dělal celý život okresního soudce, ale vydal i tři detektivní romány: *The Rat Began to Gnaw the Rope* (Krysa nahryzala lano), *The Rope Began to Hang the Butcher* (Lano oběsilo řezníka) a *Beyond a Reasonable Doubt* (I přes pochyby rozumu). Díky otci jsem si tento žánr opravdu zamilovala. Už od začátku mi bylo jasné, že chci psát o ženě, protože i já jsem žena (novinka, vidíte?), a domnívala jsem se, že je to moje parketa. Když jsem začala pracovat na *A... jako alibi*, skoro jsem netušila, co takový soukromý detektiv dělá. Během psaní první knihy jsem se proto začala vzdělávat, a nikdy s tím už nepřestala. Pravidelně louskám bichle o soudním lékařství a toxikologii, o loupežích, vraždách a žhářství, o anatomii a jedovatých rostlinách. Od doby, kdy jsem začala psát o Kinsey, se má osobní knihovna neuvěřitelně rozrostla a nyní mám na dosah ruky skutečně nepřeborné množství informací.

Píšu o vymyšlených případech, ačkoli určité střípky příběhů mohou pocházet z místních novin, jejichž sloupky věnované zločinu si skoro denně vystříhuji. Líbí se mi odkrývat temnou stránku lidské povahy, snažit se pochopit, co vede lidi k tomu, že

někoho zabijí, místo aby se šli léčit. V hloubi duše jsem spořádaná slušná osoba a přičí se mi představa, že by snad někomu vražda prošla. V detektivkách je spravedlnosti učiněno zadost a to se mi moc a moc líbí.

Kinsey je mé alter ego – někdo, kým jsem klidně mohla být, kdybych se jako mladá nevdala a neměla děti. Volkswagen brouk z roku '68, kterým jezdila až do *G... jako grázl*, jsem před pár lety také měla. V příběhu *H... jako hrozba* si Kinsey pořídí volkswagen z roku 1974 – i ten mi parkoval na příjezdové cestě, dokud jsem ho nevěnovala do tomboly místnímu divadelnímu spolku. Jeho nová majitelka, šťastná výherkyně, ho díky tomu pořídila za pouhých deset dolarů. Byl bledě modrý a měl jedinou vadu na kráse – mírně promáčknutý zadní blatník. Nevadilo mi, že s ním Kinsey dál jezdí, i když je tedy div, že jí nevzali řidičák. Ovšem na pojistnou smlouvu jsem ji připsat odmítla.

Na tom, že mi vstoupila do života, je dobré to, že se musím hodně vzdělávat, protože ona ví jen to, co vím já, takže nakonec vedu dvojí život – ten svůj a ten její. Kvůli ní jsem se také přihlásila do kurzu ženské sebeobrany, na seminář trestního práva a seznámila se s fúrou doktorů, právníků, soukromých detektivů, koronerů a dalších odborníků všelijakého druhu. Rovněž vlastním obě zbraně, které při sobě Kinsey střídavě nosí, a naučila jsem se dokonce i střílet, abych věděla, o co jde. Mám také ve skříni víceúčelové šaty z nemačkového materiálu, co si Kinsey tolik pochvaluje. A stejně jako Kinsey jsem se dvakrát vdala a dvakrát rozvedla (byť v současné době jsem vdaná za manžela číslo tři a hodlám u toho už zůstat). Psaní obohacuje jednak můj, jednak pochopitelně i její život.

Třebaže se naše osudy liší, díváme se na život stejně. Jak jsem se kdysi zmínila, myslím si, že jsme jedna duše ve dvou tělech a ona je ta dobrá. Podrobnosti z jejího života mě napadají prů-

běžně, jak píšu. Mívám proto občas pocit, jako by mi nahlížela přes rameno, šeptala mi do ucha, popichovala mě a dělala vtipy. Humor v knížkách je jednoznačně její a totéž platí i pro její ironické poznámky – a stejně tak i pro jistou dávku sentimentu, co se tu a tam na stránky propašuje. Kinsey je zázrak, který je mým dílem pouze zčásti, i když ona mi asi připisuje *všechny* zásluhy. Těší mě, že jsem stvořila někoho, kdo mi takhle fandí. A mám takový pocit, že ji náramně pobaví, až zjistí, že tady bude ještě dlouho po tom, co já umřu. Věřím, že se z její společnosti budete těšit stejně, jako se z ní těším já.

Sue Graftonová

pod peřinou

MŽOURALA JSEM NA TU ŽENSKOU přes stůl. Přísahala bych, že mi právě oznámila, že v posteli její dcerky leží mrtvý chlap, což je dost podivné sdělení, zvlášt' když je někdo doprovodí milým a pečlivě dávkovaným úsměvem. Možná jsem jí jen špatně rozuměla.

Bylo devět hodin ráno, všední den, už ani nevím jaký. Přiznávám, že jsem měla krapet kocovinu – u mě celkem vzácnost. Nepiju ani moc, ani často, ale předešlý večer slavil můj domácí Henry Pitts narozeniny. Bylo mu dvaosmdesát a oslava se asi trochu vymkla z ruky, jinak by se mi teď nemotala hlava a nechtělo se mi zvracet, zatímco jsem se snažila vypadat jako zdatná soukromá vyšetřovatelka – což ostatně jsem, ovšem když mi není zrovna šoufl...

Jmenuji se Kinsey Millhoneová. Je mi dvaatřicet let, jsem rozvedená a provozuju živnost soukromého detektiva ve městě ležícím sto padesát kilometrů na sever od Los Angeles. Dotyčná za stolem se představila jako Emily Culpepperová, to jediné jsem jakžtakž pochytila. Byla neuvěřitelně drobná, jedna z těch žen, co se o nich v každém věku dá říct – pánbu mi odpusť –, že jsou

„roztomilé“. Měla krátké tmavé vlasy, líbeznou tvářičku a vůbec vypadala jako dokonalá hospodyňka z předměstí. Její světle modrou blůzku zdobil velký bílý límec – takový ten, co měla Maude Adamsová v kostýmu Petera Pana –, k tomu si vzala svetr na knoflíky ze shetlandské vlny v barvě vřesu, vřesovou tvídovou sukni, punčochy a lodičky. Odhadovala jsem ji tak na můj věk.

Natáhla jsem se pro notes a tužku, že si to nejdůležitější poznamenám. „Promiňte, paní Culpepperová, ale mohla byste mi všechno zopakovat?“

Milý úsměv měla najednou jako přilepený. Mírně se předklonila. „Chcete si to zapisovat?“ zeptala se poplašeně. „Totiž, nemůže to pak proti mně někdo použít u soudu?“

„Jenom se snažím pochopit, o čem mluvíte,“ opáčila jsem. „Měla jsem pocit, že jste právě řekla, že v posteli vaší dcerky leží mrtvola muže. Je to tak?“

Vážně přikývla, oči navrch hlavy.

Napsala jsem si *mrtvola muže v posteli dcery*, jenže pak jsem nevěděla, na co se honem zeptat dál. Když na vás někdo vybalí něco takového, nabízí se spousta otázek. „Znáte toho muže?“

„No ovšem. Je to Gerald,“ odpověděla paní Culpepperová.

Poznamenala jsem si jméno. „Váš manžel?“

„Milenec. Jsem rozvedená.“

„A vaše dcera je teď kde?“

„U něj, tedy u manžela. I když touhle dobou už asi budou na cestě domů. Ve všední dny by ji u sebe mít neměl, teda podle papíru od rozvodového soudu, ale odjeli pryč z města a říkala jsem si, že o nic nejde. Pro jednou.“

„To víte, že ne,“ přikývla jsem ve snaze dodat jí klid. „A kdy jste –,“ mrkla jsem do poznámek, „Geralda našla?“

„Dneska asi v šest ráno. Vlastně spíš za deset minut šest.“

„Jak umřel?“

„Cože?“

„Zajímalo by mě, jestli jste si všimla, co mohlo být příčinou smrti.“

„Aha. No ano, všimla. Někdo ho střelil.“

Čekala jsem, až sama naváže, ale mlčela.

„Kam?“

Ukázala si na srdce.

Opět jsem si udělala poznámku. Lezlo to z ní jako z chlupatý deky. „A jste si jistá, že byl mrtvý?“

„No, moc se v tom nevyznám,“ odvětila rozpačitě, „ale byl úplně studený. A taky tuhý. A vůbec nedýchal.“

„To by mělo stačit,“ přikývla jsem. „Kam se poděla zbraň?“

„Zbraň?“

„Viděla jste ji?“

„Ležela hned vedle něj na posteli.“

„Poznala byste typ?“ Nečekala jsem, že snad bude technicky zběhlá, ale chytila se okamžitě.

„Malý dvouranný dvouhavlňový derringer High Standard, ráže dvacet dva. Má pojistku, takže nemůže vystřelit sám od sebe, ani když ho omylem upustíte na zem. Je z leštěného niklu s černou rukojetí, asi takhle široký.“ A ukázala palcem a ukazovákem zhruba dva a půl centimetru.

Zírala jsem na ni. „To je vaše zbraň?“

„Ovšem. Koupila jsem ji zrovna minulý týden. Proto mě také tak vyděsilo, když jsem zjistila, že ho s ní někdo zastřelil. Navíc přímo v Altheině posteli. Dcerce jsou teprve čtyři roky, i když je na svůj věk docela velká. To podělila po ex-manželovi; mají to v rodině.“

Opravdu jsem si nemyslela, že jsme téma „Gerald“ už vyčerpaly. „Proč jste si tu zbraň koupila?“

„Byla ve slevě. Za polovic.“

„A to jste řekla i policii?“ Emily Culpepperová zbledla a její nový výraz se mi pranic nelíbil. „Zavolala jste snad na policii, ne? Když jste Geralda našla mrtvého?“

„Vlastně... ne. Víím, že jsem měla, jenže jsem se bála, že mě policajti budou podezírat, protože jsme se včera večer s Geraldem pohádali. Nikdy neztrácím hlavu, ale včera mi vážně ruply nervy. No hrůza! Ječela jsem na něj, že ho zabiju. Vážně jsem to řekla! Pak jsem se rozbřečela a utekla jsem a celou noc bezcílně jezdila autem po městě.“

„Slyšel někdo, jak mu vyhrožujete?“

„No... Sousedi ze dvou vedlejších bytů.“

Chtělo se mi zaúpět, ale ovládla jsem se. „Aha. A co ještě jste dělala kromě toho, že jste celou noc jezdila bezcílně autem? Mluvila jste s někým? Může vám někdo dosvědčit, kde jste v noci byla?“

„Asi ne, prostě jsem jenom tak jezdila. Snažila jsem se uklidnit a najít odvalu k tomu Geraldovi vykopnout. Asi šest měsíců už u mě bydlel a připadalo mi to jako pohádka. Nevzpomínám si, že bych kdy v životě byla tak šťastná. Prostě nádhera.“

„No jo, ale obvykle se nestává, aby uprostřed takový idylky někoho zabili,“ podotkla jsem.

„Já víím, jenže jsem přišla na to, že mě podvádí se ženskou přímo od nás z baráku. Viděla jsem hned rudě; byla jsem úplně zoufalá. No vážně, věřila byste tomu? Ten chlap si ode mě napůjčoval tisíce dolarů a pak najednou zjistím, že šu- No, že dělá víte-co s Caroline.“

„A do včerejšího večera jste o tom nevěděla?“

„Ale jo. Na Caroline jsem přišla už před několika týdny. Ani vám nebudu vykládat, jak jsme si s tou ženskou vjely do vlasů. Děsný! Dostala hysterák a normálně se odstěhovala. Nevím kam, ale jsem ráda, že jsem se jí zbavila.“

„A Gerald už to někdy dřív udělal?“

„Jestli mě podvedl? Nevím. Ale asi jo, vlastně určitě jo. Měl spoustu ženských. Desítky! Byl trochu donchuán, víte? Všechny v jednom kuse podváděl, tedy podle toho, co říkal, ale já si myslela, že mně by to nikdy neudělal.“

„Co vás na něm přitahovalo?“ zeptala jsem se. Vždycky jsem zvědavá, jak se ženské mohou zamilovat do grázlů a podvodníků.

„Gerald je –“

„Byl,“ opravila jsem ji.

„A jo. No, takže... byl vážně fešák a tak... já nevím... taková citlivá duše. Těžko se to vysvětluje, ale opravdu uměl být něžný a krásně sentimentální. Fakt romantik. Zbožňovala jsem ho. Opravdu.“

Zdálo se mi, že má pláč na krajíčku, tak jsem chvílku počkala, až se sebere.

„A kvůli čemu jste se tedy včera večer pohádali?“

„Vlastně si ani nevzpomínám,“ prohlásila. „Šli jsme na skleničku a najednou se to semlelo. Už v tom baru jsme se chytli kvůli nějaké blbosti a zničehonic vyplavala na povrch celá jeho minulost – nějaká Lorraine, co ji před léty šíleně miloval, pak Ann-Marie, Trish, Lynn... Furt vykládal, jak byly úžasný. Choval se ke mně hnusně, tak jsem mu to oplatila. Když jsme se vrátili do bytu, ještě se to zhoršilo, takže jsem radši vypadla. Když jsem se dneska ráno vrátila, myslela jsem, že je Gerald pryč, jenže jsem si všimla otevřených dveří Altheina pokoje – a tam ležel. Přímo v její posteli. Jako nemluvně.“

„Co dělal v jejím pokoji?“

„No, já se předtím zamkla v ložnici. Bušil na dveře, prej ať ho pustím dovnitř, ale byla jsem neoblomná. Řekla jsem, že jestli ke mně ještě kdy páchne, ustřelím mu kou– Zkrátka, dala jsem mu jasně na srozuměnou, že mu ublížím tam, kde se to nejvíc počítá.“

Zdalo se, že si bere flašku whisky, se kterou si podle všeho zalez do dětského pokoje a tam pil, dokud neusnul. Čekala jsem, až ho uslyším chrápat, pak jsem odemkla dveře ložnice a vyklouzla jako myška na chodbu. Když jsem se ráno vrátila, viděla jsem ho pořád ležet v Altheině posteli. Zůstala jsem stát ve dveřích a povídám, že jsem mu snad jasně řekla, aby se odstěhoval. Myslela jsem, že mě poslouchá a jenom *dělá*, že spí, ale když jsem domluvila a on pořád nic, nakrkla jsem se a začala s ním cloumat. A vtom jsem si všimla, že je mrtvej... když jsem odkryla peřinu a uviděla krev.“

Dělala jsem si poznámky jako vzteklá, takže jsem nevnímala, že se odmlčela. Jelikož mlčela fakt dlouho, zvedla jsem k ní oči. Vypadala na zhroucení. Brada se jí třásla, oči měla zalité slzami. „Nikam nespěchejte,“ zamumlala jsem.

„Tak jo,“ zajíkla se. Vytáhla kapesník a utřela si oči. Pak se vysmrkala a zhluboka se nadechla. „Takže... když jsem na posteli uviděla zbraň, udělala jsem první věc, co mě napadla.“

Cítila jsem, jak se mi svírá žaludek. „A to?“

„Sebrala jsem ji.“

„Paní Culpepperová, to jste neměla. Teď budou na té zbrani vaše otisky.“

„Já vím. Proto jsem revolver taky hned zahodila a utekla. Panebože, byla jsem strašně rozrušená.“

„To si dovedu představit,“ utrousila jsem. „A co dál?“

„Sedla jsem do auta a jezdila chvíli jen tak po městě. Nakonec jsem zastavila, našla v seznamu vaše číslo a přijela sem.“

„Proč zrovna já?“ zeptala jsem se a snažila se, aby to neznělo moc zbědovaně.

„Jste žena. Říkala jsem si, že mě spíš pochopíte. Zaplatím vám, co si řeknete, jen když mě z toho dostanete. Chci říct, když to dokážete vysvětlit policii...“ Paní Culpepperová zmuchlala kapesník a zoufale se na mě podívala.

Šíleně mě bolela hlava. Toužila jsem po alka-seltzeru, až mi bylo do breku. Povysunula jsem šuplík a uviděla akorát jedno balení. Přemýšlela jsem, co by se stalo, kdybych pytlík vytáhla, roztrhla a přímo před ní si šumivou tabletu hodila na jazyk jako mentolovou pastilku. Slyšela jsem, že to prý člověka může zabít, ale moc tomu nevěřím. Jeden rok to kolovalo u nás na základce spolu s fámou, jak někdo našel v limonádě myší ocásek. Od té doby jsem podezíravá vůči všem limonádám, ale kdo ví, kde se tyhle báchorky vlastně berou.

Pokusila jsem se zaměřit svou roztráštěnou pozornost zase zpátky k otázce mrtvého Geralda. Věděla jsem, že se problémem Emily Culpepperové nechci zabývat, protože smrděl průserem.

„Emily... můžu vám říkat Emily?“

„Prosím vás, to víte, že jo. A já vám budu říkat Kinsey, jestli to nevadí...“

„Bezva,“ hlesla jsem. „Myslím, že teď musíme udělat jednu věc, a to předat vás do péče mojí kamarádky právničky, co sedí přímo tady v budově. Já si od vás půjčím klíče, a než jí povyprávíte, co se vám přihodilo, sježu k vám domů, zkontroluju to tam a zavolám policajty. Budou s vámi chtít mluvit, to je jasné, ale aspoň to udělají v přítomnosti právníka.“

Cinkla jsem tedy Hermioně, v rychlosti jí nastínila situaci a doprovodila Emily přes chodbu k Hermionině kanceláři. Tam jsem si od Emily vzala klíče a pak sešla po zadním schodišti na parkoviště, kde stál můj brouk.

V SANTA TERESE panovala „zima“, což v Kalifornii znamená nejlepší roční období. Svítlo sluníčko, město se koupalo ve svěží zeleni, moře monotónně ševalilo jako pračka puštěná na úsporný cyklus. Ačkoli se většina území potýkala s deštěm, plískanicemi,

bouřkami a sněhem, my si chodili v tričku s krátkým rukávem a hráli na pláži volejbal. Tedy, ostatní hráli. Já jela do Emilyyina bytu a v duchu si rekapitulovala neštěstí, co na sebe paní Culpepperová seslala. Nejenže byl Gerald zastřelen jejím derringerem, ale ona ještě k tomu vzala pistoli do ruky, a tím pádem setřela otisky, co na ní mohly být (tedy pravděpodobně), a nechala tam svoje. A pak se – místo aby hned zavolala policii, což by z ní aspoň navenek udělalo svědomitou občanku – sebrala a utekla! Šlo o tak zapeklitou situaci, že jsem si říkala, jestli na mě Emily nesehrála habadůru ve snaze opatřit si alespoň nějaké (byť za vlasy přitažené) alibi. Třeba Geralda zabila sama a celou tuhle anabázi si jen vymyslela jako krycí historku. Počínala si totiž tak hloupě, že za tím člověk skoro tušil vražedný záměr.

Emilyyina adresa mě zavedla do stinné postranní uličky kousek od centra. V domě bylo celkem dvacet bytů, deset dole, deset nahoře. Měl čtvercový dvůr a šlo o ve zdejších krajích běžnou napodobeninu španělského stylu – červená tašková střecha, bílá omítka, podloubí a uprostřed dvora kašna. Emilyyin byt číslo dvě se nacházel v přízemí, hned vedle bytu správce. Rozhlédla jsem se. Nikde v dohledu živá duše, tak jsem vytáhla klíče a s pocitem provinilosti a napětí odemkla dveře. Mrtvolky obecně nejsou zrovna k popukání, navíc jsem netušila, co najdu konkrétně tady na skladě.

Bušilo mi srdce a cítila jsem, jak mi po páteři stéká čůrek potu. Emily mi vysvětlila, jak to u ní doma vypadá, ale i tak mi chvílku trvalo, než jsem se zorientovala. Místnost, do níž jsem vešla, byla něco mezi obývánkem a kuchyní – napravo jídelní kout, za ním kuchyňský pult vybíhající do prostoru a pak už samotná kuchyň. Všechno laděné do zelené a zlaté, čalouněný nábytek vypadal vyloženě pohodlně. Sem tam se válela pohozená hračka, ale jinak všude uklizeno a čisto.

Prošla jsem obývánkem. Nalevo jsem zahlédla chodbičku, na jejím konci dveře do koupelny a po stranách do pokojů. Od Emily jsem věděla, že její ložnice je nalevo, Althein pokojík napravo. Oboje dveře byly zavřené. V chodbičce jsem si uvědomila, že jdu po špičkách, a přede dveřmi Altheina pokoje jsem se na chvíli zastavila. Kliku jsem nejdřív omotala papírovým kapesníčkem, abych na ní nenechala otisky, pak jsem ji stiskla a otevřela.

Vyklonila jsem se ze dveří a opatrně nakoukla dovnitř, abych se ničeho nedotkla. Letmý pohled odhalil růžové stěny, poličky s hračkami, parapet plný plyšáků a načechranou holčičí postel s bílými volánky.

Ale nikde žádné tělo.

Zapadla jsem zpátky do chodbičky a nechápavě zírala do země. Nespletla jsem si pokoj?

Otevřela jsem dveře protější ložnice a strčila hlavu dovnitř. Všechno vypadalo v pořádku. Nikde ani stopa po mrtvole – Emilyina ložnice byla stejně naklizená jako pokojíček její dcery. Možná že Emily Culpepperové v té její hlavince krapet harašilo. S pocitem krajní zmatenosti jsem se vrátila do dětského pokoje. Co to má znamenat? Postel netknutá, překrytá běloskvoucím přehozem, polštáře natřepané. Opatrně jsem nadzdvihla příkrývku a zkontrolovala prostěradlo. Ani stopa po krvi. Pod prostěradlem ležela gumová fólie zjevně chránící matraci pro případ nečekaných Altheiných nočních příhod. Zvedla jsem i ji. Nikde žádná krev, ani díry po kulkách. Znovu jsem postel úhledně ustlala, včetně naaranžování nadýchaných polštářků.

Vycouvala jsem z dětského pokoje a v hlavě mi šrotovalo. Došla jsem k telefonu na stěně v kuchyni. Emily vedle něj napsala obyčejnou tužkou nějaké číslo. Zvedla jsem sluchátko – opět v kapesníku –, jenže linka byla hluchá.

„Můžu vám nějak pomoci?“

Nadskočila jsem dobře metr vysoko. Ta ženská stála těsně vedle mě a tvářila se děsně podezřívavě. Něco přes čtyřicet, lehce povadlá, kdysi hezký obličej zbrázděný okolo úst a očí rýhami.

„Panebože, vyděsila jste mě k smrti!“ vydechla jsem.

„To vidím.“

„Chápu, jak to vypadá, ale Emily Culpepperová mi dala klíče od domu, abych jí tady něco zkontrolovala.“

„A co to jako mělo být?“ zajímala se žena.

„Jsem soukromá vyšetřovatelka. Můžu se vám prokázat.“

Otevřela jsem kabelku a vytáhla fotokopii živnostenského oprávnění, kde mám tedy fakt strašnou fotku. „Jmenuju se Kinsey Millhoneová.“ Ukázala jsem na kolonku se jménem a dala jí chvilku, ať si to přečte. Doufala jsem, že řekne, že si na té fotce nejsem vůbec podobná, ale mlčela jako zařezaná, vrátila mi papír a odměřeně dodala: „Pořád jste mi ještě neřekla, co tu děláte.“

„Vy jste Emilyina sousedka?“

„Ne, správcová. Pat Normanová.“

„Znáte Emilyina přítele Geralda?“

„Gerryho? No ovšem, ano. Zním ho.“ Dál se tvářila podezřívavě, jako bych co chvíli měla vytáhnout gumového hada a hodit jí ho v nejsporném žertu za krk.

„Tak to byste mohla taky vědět, co se tu stalo,“ prohlásila jsem.

„Emily říká, že se s ním včera večer pohádala a ve vzteku odjela. Když se ráno vrátila, našla ho zastřeleného v pokoji své dcery.“

„Zastřeleného!“ vyhrkla správcová zděšeně. „Panebože, proč by někdo takového dělala? Tomu nevěřím. To se Emily vůbec nepodobá.“

„Víte, ono je to asi kapánek složitější,“ navázala jsem. „Nenašla jsem totiž tělo a navíc tu nefunguje telefon. Mohla bych si zavolat od vás?“

ŠLA JSEM S PAT NORMANOVOU k ní do bytu. Ukázala mi, kde má telefon, a já zavolala Hermioně s nepříjemným pocitem, že Pat nepokrytě poslouchá, lačná všech podrobností. Hermiona řekla, že naloží Emily do auta a za deset minut jsou tady.

Zatímco jsem čekala, Pat mi nabídla kafe. Uvítala jsem to, a než se vrátila s hrníčky a talířky, bezděky jsem to tam okoukla. Byt měl sice jinou dispozici než Emilyin, ale leccos tu bylo stejné, například koberec a tapety v kuchyni – a dokonce i telefonní číslo načmárané tužkou vedle telefonu. Pat si libovala v rámečcích s fotografiemi, na kterých byla zachycená s nejrůznějšími celebritami; na žádné fotce nechybělo uhozené věnování a autogram. Ani jeden z podpisů mi nic neříkal, i když na mě asi měly udělat dojem. „To je teda sbírka,“ poznamenala jsem, neřekla jsem však čeho.

„Zamlada jsem hrála závodně golf,“ prohodila Pat na vysvětlenou.

„Jak dlouho tady děláte správcovou?“

„Dva roky.“

„A co Emily? Jak dlouho ta tady bydlí?“

„Od chvíle, co se rozvedla s tím svým. Odhaduju to tak na deset měsíců. Gerald se nastěhoval hned pak.“ Správcová zaváhala. „Budu k vám upřímná. Slyšela jsem, jak se včera večer hádali. Těžko jsem to mohla neslyšet, když bydlím hned za zdí. Nevěřím, že Gerrymu něco udělala, ale fakt je, že mu vyhrožovala – ovšem jistě to nemyslela vážně. Ale i kdyby myslela... kdo by se jí divil vzhledem k tomu, jak se choval?“

„A kvůli čemu se hádali?“

„Kvůli ženským, tím jsem si jistá. Slyšela jsem, že byl vážně záletník. Ten typ, co si napůjčuje peníze a pak zmizí.“

„Slyšela jste po jejím odchodu něco neobvyklého?“

„To nemůžu říct.“

„A co Caroline? Ta, jak s ní měl údajně poměr?“

„To ‚údajně‘ můžete klidánko vynechat. Tahal se s ní celé měsíce, než jim na to Emily přišla. Vím spolehlivě, že si to spolu dost vášnivě rozdávali, ale nechávala jsem si to pro sebe. Nebyla to moje věc, tak jsem se do toho nepletla.“

„Půjčoval si od Caroline peníze?“

„To vůbec netuším. Bydlela až dva byty za Emily. Odstěhovala se teprv před týdnem. Dost narychlo. A dost bezohledně.“ Pat se podívala na hodinky. „Naštěstí se dnes na ten byt má přijít někdo podívat. Doufám, že ho do konce měsíce pronajmu.“

Ozvalo se zaklepaní na dveře. Pat šla otevřít a já čekala, že to budou Hermiona s Emily, ale ve dveřích stál někdo hodně malý, a ozvalo se: „Je tady máma?“

Pat se na mě ohlédla a pak promluvila takovým tím přitroublým tónem, jakým dospělí mluví na děti: „Ne, není tady, Altheo. Co kdybys šla dovnitř? A co tatínek, je tu s tebou?“

„Jo, v autě.“

Obvykle mě děti nedojímají. Jsem jedináček a vychovala mě staropanenská tetička, která si myslela, že všechny děti jsou otravné, a to včetně mě – tedy občas. Althea však měla zvláštní kouzlo. Na malém neohrabaném tělíčku jí seděla dospělá hlava. Věděla jsem úplně přesně, jak bude vypadat, až vyroste. Teď měla naducané tvářičky a brýle s umělohmotnými růžovými obroučkami a tolika dioptriemi, že její oči vypadaly hrozně obrovské. Světle hnědé vlasy jako hřebíky jí držely za ušima růžové sponky, jenže z rovných vlasů sklouzávaly. Balonové rukávy šatů s žabkovým živůtkem se jí zarávaly do buclatých paží. Působila zamýšleně a vážně a já si dokázala představit, že ji čas promění v tajuplnou ženu vampa, co bude jako ledová královna lámat srdce mužům a nikdy jí nedojde, jakou jim působí bolest.

„Asi bych pro něj měla dojít,“ poznamenala Pat polohlasem směrem ke mně. Viděla jsem, jak Althea přeskočila očima na mě.

„Ahoj, já jsem Kinsey,“ představila jsem se.

„Ahoj,“ odpověděla.

Pat mezitím odběhla na parkoviště, říct panu Culpepperovi, co se děje.

Althea se posadila do křesla, kde se chvilku vrtěla, než si natáhla krátké nožky před sebe, a pak už si mě prohlížela pronikavým pohledem kočky. „Kdo jsi?“

„Soukromý očko. Víš, co to je?“

Přikývla a narovнала si brýle na nose.

Předpokládala jsem, že zná soukromé detektivy z televize, jenže ani jeden nemohl vypadat jako já, a zřejmě proto na mě tak zírala.

„Nepočůrala jsem se,“ oznámila mi.

„Jasně že ne.“

Chvilku na mě zas koukala, dokud nezískala jistotu, že ji opravdu nepodezírám. „Kde bydlíš?“

„Kousek od pláže,“ řekla jsem.

„Proč jsi tady?“

„Tvoje máma mě o to poprosila.“

„A kvůli čemu?“

„Abych se tu trochu porozhlídla, promluvila si s Pat a tak podobně.“

Upřela oči na boty, kožené střevíčky na řemínek. „Víš co?“

„Co?“

„Vajco,“ vyhrkla a po tváři jí přelétl úsměv.

Zasmála jsem se – jednak tomu, jak se tváří, jednak vtipu, který jsem jako malá sama dělala. „Jak se jmenuje tvůj táta?“

„David. Je mnohem hezčí než Gerald.“

„To se vsadím.“

Předklonila se a smetla si smítko z boty, zase se opřela a zahýbala nohama ze strany na stranu. „Kde je máma?“

„Myslím, že na cestě domů,“ odpověděla jsem.

Ticho. Althea napodobila pusou klapot koňských kopyt. Pak si povzdychla, hlavu podepřenou rukou. „Počůráváš se v noci?“

„Ne, poslední dobou už ne.“

„Ani já ne, protože se počůrávaj mimina, a já už jsem velká.“

A zmlkla. Zjevně jsme vyčerpaly téma.

Ode dveří se ozvaly hlasy a objevila se Pat v doprovodu muže, který se představil jako David Culpepper. Byl urostlý, měl plnovous a husté rozčepýřené vlasy, široká ramena, úzké boky a bicepsy dávající tušit, že pravidelně posiluje. Na nohou měl kovbojské boty, k tomu modré džíny a flanelovou košili, takže jsem přemítala, kdy do dveří strčí hlavu i modrý býk Babe.* „Pat mi všechno vysvětlila,“ prohlásil. „Je tu Emily?“

„Je na cestě,“ odpověděla jsem.

Všichni jsme se podívali na Altheu a v duchu jsme si řekli, že ať už se přihodilo cokoli, měli bychom ji pokud možno ušetřit choulostivých podrobností.

Pat tedy tónem věrné družky myšáka Mickeyho Minnie povídá: „Altheo, beruško, nechceš jít ven pohoupat se na houpačce?“

„Už jsem se houpala.“

„Altheo.“ Otec David důrazně zvedl hlas.

Althea dotčeně vzdychla, vstala z křesla a zamířila ke dveřím. Jakmile se za ní zavřely, obrátil se David Culpepper na mě.

„Tak co se stalo?“

„V tuhle chvíli toho vím asi tolik co vy,“ odvětila jsem. „Vaše manželka tvrdí, že dneska v šest ráno ležel v Altheině posteli

---

* Angl. *Babe the Blue Ox* je modrý býk, věrný přítel dřevorubce Paula Bunyana, slavné ikony amerického folklóru; pozn. překl.

Gerald a byl docista mrtvý. Jenže já po něm nenašla nikde ani stopu.“

„Ale proč by proboha Emily něco takového říkala, kdyby to nebyla pravda?“

„Promiňte, mám domluvenou prohlídku bytu a už bych asi měla jít vyhlížet zájemce,“ ozvala se Pat. „Kdybyste cokoli potřebovali, dejte vědět.“ Vzala klíče ležící na lince a zamířila na vnitřní dvůr.

„Třeba byste se měl do Altheina pokoje podívat vy,“ navrhla jsem Davidovi.

„To bych rád.“

Emilyin byt zůstal otevřený a my prošli přes obývací do Altheina pokojíčku, kde pořád nebyla jediná stopa po mrtvole. David udělal totéž co před chvílí já – nadzvedl přehoz a vrchní prostěradlo a podíval se dospod.

„To Gerald vám rozvrátil manželství?“ zeptala jsem se, zatímco zastýlal postel.

„Asi by se to tak dalo říct.“

„A co ještě by se dalo dodat?“

„Nevím, co tím sledujete.“

„Klidně můžete počkat a vykládat všechno policii,“ řekla jsem.

David si povzdychl. „Než se narodila Althea, chodila Emily do práce, ale pak zůstala s dítětem doma. Zřejmě se začala nudit, aspoň to teď tvrdí. Když nastoupila Althea do školky, měla Emily najednou spoustu volného času. Začala tedy trávit odpoledne v místním golfovém klubu. Myslel jsem, že si to užívá – já osobně bych proti takovému programu nic nenamítal. Hrála golf a taky tenis a sem tam bridž. A v klubu poznala Geralda.“

Nepokračoval, ale pointa byla jasná. Emilyin vztah s Geraldem měl nejspíš zpočátku podobu nezávazného sexu, ale přerostl v něco hlubšího.

„Co vlastně děláte?“ zeptala jsem se.

„Jsem stavební zprostředkovatel. Nic zvláštního,“ dodal David téměř omluvně. „Nejspíš nepůsobím moc jako romantická duše – ani jako světák. Rozhodně skoro nevím, co je to volný čas. Makal jsem jak šroub, abych vydělal na složenky.“

„Podle toho, co říká Emily, byl Gerald pěkněj mizera. Zahýbal, půjčoval si peníze. Jak o něj mohla stát?“

„To se zeptejte jí.“ David pokrčil rameny. „Byl to šmejd. Zkuste platit alimenty, když víte, že ty prachy dostává chlap, co vám spí s manželkou.“

„Davide, co si to dovoluješ?“

Oba jsme se otočili. Ve dveřích stála Emily Culpepperová, celá brunátná. Za ní se tyčila Hermiona Santoniová, advokátka specializující se na trestní právo, která má kancelář na druhém konci chodby než já. Hermiona měří skoro metr osmdesát, má černé kudrnaté vlasy a fialkové oči – to všechno David Culpepper obsáhl jediným pohledem. Navzájem jsem je představila a znovu vysvětlila, jaká je situace.

„Ale vždyť tam byl!“ nechápala Emily. „Přisahám bohu, že ano.“

„A co vaše ložnice? Třeba bychom se měli znovu podívat tam,“ navrhla jsem.

Všichni čtyři jsme se přesunuli do ložnice, kde jsme stáli namačkaní jako sardinky a pokukovali po sobě. Mrtvola nikde. David se podíval do šatníku a Emily si klekla a nakoukla pod postel.

Pak otevřela zásuvku nočního stolku. „Tak tady je ta moje pistole,“ řekla tiše a už se pro ni natahovala.

„Nesahejte na ni!“ okřikla jsem ji. „Nechte ji ležet, kde je, zatraceně.“

Emily zavřela šuplík. „Promiňte,“ špitla zaraženě.

„Zkusme spíš najít Geralda.“

Hermiona nahlédla do koše na špinavé prádlo. Já zas v zájmu důkladnosti zašla ještě jednou do Altheina pokoje a pak zkontrolovala vestavěný prádelník v chodbě, udivená, jaký je v něm pořádek. Já nikdy ložní prádlo takhle srovnat nedokážu a ručníky většinou jen tak naházím na sebe. Emily měla všechno srovnané podle barvy a ložní prádlo dokonce naškrobené a vyžehlené. Nadto jednu přihrádku uvolnila, nejspíš na prádlo, co přinese z prádelny. Napadlo mě, jestli náhodou nežehlí i chlapům slipy. Vypadala na to.

Když jsem se vracela do ložnice, zaslechli jsme výkřik. Křičela Pat a znělo to jako z vyvražďovacího hororu, jen o dost déle. Okamžitě jsem vylítla z bytu jako střela. Pat stála na dvoře před bytem o dvoje dveře dál, obličej bílý jako stěna, ústa neschopná vyslovit tu hrůzu. Ukázala před sebe a já se protáhla kolem ní dovnitř, do prázdného bytu patřícího kdysi Caroline. Pat vstoupila v patách za mnou.

Na podlaze v obýváku leželo tělo, nohy a ruce roztažené. Modlila jsem se, ať je to Gerald a ne někdo jiný.

„Je to on,“ řekla Pat. „Ach, panebože, a je dočista mrtvý, přesně jak říkala Emily. Napadlo mě na chvíli otevřít a vyvětrat, než přijdou zájemci o byt. Bylo odemčeno, tak jsem vešla a on tady takhle ležel.“ Správcová propukla v pláč.

Nechápala jsem, jak se tam Gerald dostal. Mohl ještě žít, když ho Emily ráno našla? Mohl se *doplazit* tak daleko? To sotva, protože by za sebou nechal krvavou stopu. Emily podle svých slov našla tělo už studené. Rychle jsem se k mrtvému muži sehnula a všimla si, že má kousek od pravé ruky malou hromádku bílého prášku. Vypadalo to jako prášek na praní a bílá zrnka přilepená na jeho ukazováku jako by dávala tušit, že se snažil napsat nějaký vzkaz. Ve vrstvě prášku bylo takřka neviditelně načrtnuté slovo.

„Co to napsal?“ vynořil se za mnou David.

„Nevím,“ řekla jsem. „Vypadá to jako M-A-F-I-E.“

„Kristepane, odrovnala ho mafie?“ vyhrkl vyděšeně.

„Nebud'te směšný!“ zamumlala Pat do kapesníku. „Co by si na něm mafie vzala?“

Přesunula jsem se do kuchyně. Na podlaze kousek od dřezu stála očividně prázdná krabička od pracího prášku; malá, na jednu várku prádla, co se dá koupit ve veřejných prádelnách. Nechala jsem ji na místě, chlapci z daktyloskopie jistě budou chtít sejmut otisky.

Mezitím se k nám připojila Emily Culpepperová s Hermionou a manželský pár, který jsem zatím neviděla. Všichni čtyři se shlukli přede dveřmi a já zaslechla, jak se ta cizí žena ptá Hermiony: „Tohle je ten byt, co chtějí pronajmout?“

Hermiona přikývla a přiložila si prst na ústa, aby byli všichni zticha a ona mohla poslouchat, co se děje uvnitř.

Žena pouze ztišila hlas. „V inzerátu stálo, že jsou tam vestavěné prádelníky. Nevíte, jestli je lednice samoodmrazovací?“ Nejspíš Hermionu považovala za realitní makléřku.

Hermiona zavrtěla hlavou. „Teď jsem přišla,“ zašeptala. „V obýváku je mrtvola.“

„Bývalý nájemník?“ zeptala se ta paní.

„Ne, někdo jiný.“

Paní přikývla, jako by šlo při prohlídkách bytů o zcela běžnou věc. Tlumočila informaci manželovi a ten se vyhoupl na špičky, aby lépe viděl.

„Heleďte,“ promluvil David, „zajdu k Pat a zavolám policii. Na nic nesahejte.“ Všichni jsme na něj zůstali zírat. V bytě kromě Geralda nic nebylo, a na toho rozhodně nikdo sahat nechtěl.

Pat se znovu tiše rozeštkala. Emily jí konejšivě položila ruku na rameno a odvedla ji na dvůr, kde ji posadila na kraj kašny.